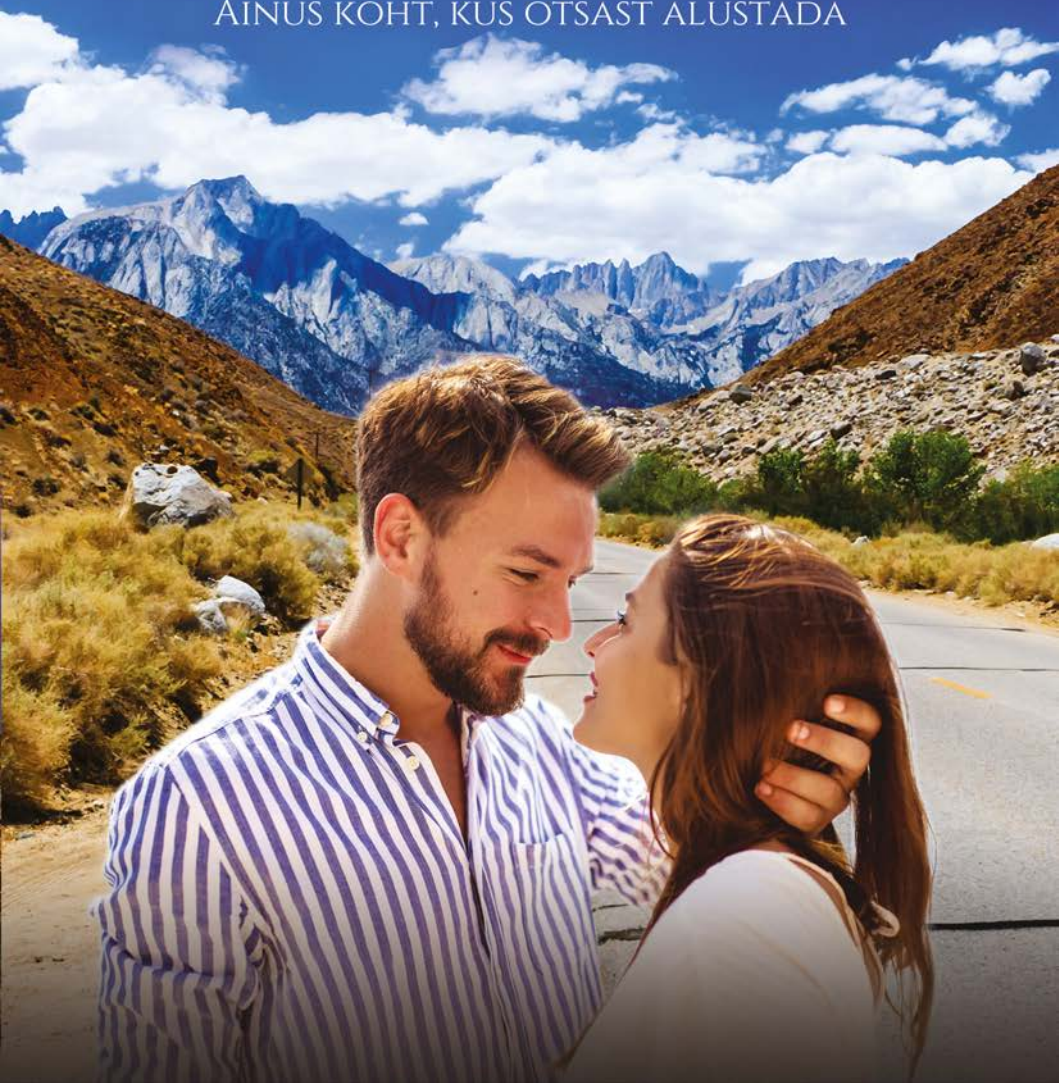

New York Timesi bestsellerite autor

STACY FINZ KOJUTULEK

AINUS KOHT, KUS OTSAST ALUSTADA

Originaali tiitel:
Stacy Finz
Going Home
2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Kõik nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, paigad, sündmused ja vahejuhtumid on autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud ilukirjanduslikul eesmärgil. Võimalik sarnasus elavate või surnud inimestega või tegelike sündmustega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Anni Väli
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2014 by Stacy Finz.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

R11417522
ISBN 978-9949-82-988-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu lahkunud isale, Steven R. Finzile.
Taevas sai ihe paganama hea toimetaja võrra rikkamaks.
Igatsen sind, isa.*

PEATÜKK 1

„Paps, miks sa selle kraami võtsid?” Rhys vaatas alla tränihunniku poole – sest peale naistesõrmuse ja püstoli oli see kõik lihtsalt träni – ja vangutas pead.

Kui isa oma *basset hound*^{*} silmadega üles tema poole vaatas, hakkas Rhysil vanamehest lausa kahju.

„Kuuled sa mind? Sind ähvardab praegu süüdistus suures varguses. Selle eest võib kolm aastat saada.”

Nad olid siin peaaegu nelikümmend minutit niimoodi istunud ja Rhys hakkas juba alla andma. Plumase maakonna šerifi-jaoskonna uurija oli professionaalse peenetundelisuse pärast talle isa arreteerimisest ette teatanud. Rhys oli omakorda helistanud kohalikule hinnatud advokaadile, lennanud kiiresti Renosse ja seejärel sõitnud niru üüriautoga kaheksakümmend üks miili^{**} üle Nevada-California piiri maakonnakeskusesse Quincysse.

Kui nad seda jama kiiresti korda ei aja, jääks ta maha oma tagasilennust Houstonisse. Kahetunnise ajavahe tõttu ei jõuaks ta enne keskööd koju, et hommikul olla kohtus, kus ühe oma lahendatud juhtumi asjus tunnistusi anda.

Ent Rhys hakkas vaikselt paanikasse sattuma. Stan Shepard võis olla tõeline hoorapoeg, aga ta ei olnud varas. Ning tema mälukaotus ja segadusehood ei tundunud teeseldud olevat.

„Paps, kas kõik on korras? Mis sinuga on?”

Stan, keda tema vähesed sõbrad lihtsalt Shepina tundsid, vastas: „Teed sa mulle pisut seda Dinty Moore'i hautist^{***}, poiss?”

* *Basset hound* – Inglismaalt pärit väikese hagija tüüpi koeratõug, kellele on eriti iseloomulikud kurvad silmad. (Siin ja edaspidi tõlkija märkused)

** Umbes 130,4 km.

*** USA-s müüdav purgihautis.

„Oh jumal küll!” Rhys lõi peaga vastu šerifi üheksa korda üheksa jala* suuruse ülekuulamisruumi vanglarohelist seinu.

„Sa teed endale haiget, poeg.”

Rhys ei olnud isa advokaadi sisenemist kuulnud. Suurt kasvu tüübi kohta oli ta ootamatult vaikse astumisega. „Kus kurat sina olnud oled?”

Del Webber ei paistnud end puudutatuna tundvat. „Käisin sinu vanamehe testitulemusi toomas.”

„Mis testitulemusi?” Keegi polnud Rhysile mingist testist rääkinud.

„Psühholoogilise hindamise.” Del haaras tooli ja lohistas selle akendeta toa keskel seisva laua äärde, viibates Rhysile, et ta sama teeks. „Tahad enne häid uudiseid?”

Rhys jäi seisma. „Jah, miks ka mitte.”

„Istu maha, detektiiv. See võib pisut aega võtta.”

Rhys vajus istuma ühte lahtikäivatest toolidest ja toetas küünarnukid lauale. Shep istus endiselt nurgas ja vahtis tühjusse.

„Hetkel ei plaani nad talle veel ametlikku süüdistust esitada.”

„Miks nii?” Rhys oli nüüd juba peaaegu üksteist aastat Houstoni politseijaoskonnas töötanud. Ta teadis, kuidas asjad käivad. „Vaimne võimetus?”

Del võttis kauboikaabu peast, asetask selle tagurpidi lauale ja tõmbas siis sõrmedega läbi nende väheste juuste, mis talle veel pealaele alles olid jäänud. „Kuigi kindlat diagnoosi veel antud pole, tundub, et sinu isa põeb keskmise raskusastmega Alzheimeri tõbe. Tunnen kaasa, poeg.”

Rhys oleks tõenäoliselt pidanud tundma tervet rodu emotsioone, sealhulgas leina. Ta tundis vaid ebamugavust. „Panevad nad ta riigihaglasse?”

Del raputas pead. „Ma võin kogu selle loo olematuks teha. Ta kaotas tõenäoliselt mõned oma isiklikud asjad ja arvas, et need siin on tema omad.” Advokaat vaatas varastatud asjade kogumit laual: üks võtmekimp, üks neist maitsetelagedatest kujukes-

* Umbes 2,7 meetrit

test, mida ostukeskuste ehtepoodides müüdi, Kodaki kaamera ja roostetanud käivitusjuhtmed. Püstol ja sõrmus.

„Ma ei tea enam, kuidas Nuggetis* asjad käivad, aga Texasesei suhtu inimesed sellesse väga leebelt, kui keegi nende majja sisse jalutab ja nende asjad sisse vehib.”

Del kortsutas kulmu, tõmmates kätega jälle läbi oma hõredate juuste. „Tõde, Rhys, on see, et ta oli tõenäoliselt segaduses. Ei teadnud isegi, et sissemurdmisi toime pani. Siinsed inimesed on üsna andestava loomuga.”

Rhys tõsis püsti ja hakkas ruumis ringi kõndima. „Mida ma temaga nüüd peale peaks hakkama? Arusaadavalt ei saa teda omapead jätta.”

„Ehk leiad talle mõne toetatud elamise variandi. Meie arstid ütlesid, et tal võib ette tulla täiesti selgeid hetki. Aga ta vajab arstiabi ja kedagi, kes tema järele vaataks.”

Rhys vaatas oma isa poole. Nad ei peaks temast rääkima nii, nagu ta ei istuks siinsamas ruumis. Shep näis aga rohkem ametis olevat oma pluusi küljes tolkneva lahtise niidiotsa kui nende vestlusega.

„Oled valmis minema, paps?”

Vanamees tõstis pea, nagu näeks Rhysi sel päeval esimest korda. „Teed sa mulle pisut seda Dinty Moore'i hautist?”

Rhys pöördus Deli poole. „Tahad, ma kirjutan sulle tšeki?”

„Ma tean, kus sa elad. Saad mu arve posti teel.” Ta haaras laualt oma kaabu ja pigistas isalikult Rhysi õlga. „Mul on tõesti kahju, poeg.”

Rhys vastas Deli kaastundeavaldusele kerge peanoogutusega ja aitas isa kerge tõukega toolilt püsti. „Lähme koju.”

Koju? Millal oli ta üldse Nuggetit koduks pidanud? Isegi kui Rhys oli suure osa oma elust siin elanud, oli ta end alati võõrana tundnud, nagu keegi, kes läbi lippaia piilub ja jälgib pidu, kuhu teda kutsutud pole. Miski selles omalaadses eiramises, selle õõnsus, muutis Nuggeti kõige üksildasemaks kohaks maailmas.

* Autori välja mõeldud linnanimi, mille tähendus eesti keeles on „känkar” (nagu näiteks „kullakänkar”).

Rhys juhatas isa administraatorilauast mööda ja uksest välja parklasse. Siin oli külmem kui Houstonis. Ta soovis, et oleks tai-banud midagi dressipluusist soojemat kaasa võtta. Tema isa teksa-riidest raudteelase jakk polnud palju tõhusam, aga vanamees näis temperatuuri üldse mitte tähele panevat. Rhys talutas ta autosse juhi kõrvalistmele ja istus ise rooli taha.

„Mis sa arvad, kui lahkuksime nüüd siit?“

Shep ei vastanud, lihtsalt vahtis aknast välja, kui Rhys mööda 70. maanteed ida poole sõitis. Viimati oli ta siin käinud kaksteist kuud tagasi oma parima sõbra Clay isa matustel. Shep ei olnud vaevunud kabelisse austust avaldama tulema, aga Rhys oli talle siiski helistanud. Nagu alati, polnud neil millestki rääkida.

See oli olnud Rhysi ainuke külaskäik pärast kiiret põgenemist siit kaheksateist aastat tagasi. Ilma erilise sihtmärgita oli ta taht-nud saada Nuggetist nii kaugele kui võimalik – uude kohta, kus mitte keegi teda ei tundnud ja ta sai uuesti otsast alustada.

Põhimõtteliselt oli tagasi tulemise juures ainus hea asi see, et ta nägi taas Clayd. Juba neli põlvkonda McCreedyd oli Plu-mase maakonnas karjakasvatusega tegelenud. Clay teadis nende mägede kohta kõike. Ja kõiki siinseid inimesi. Rhys haaras oma mobiiltelefoni ja toksis Clay numbri sisse. Kui ta kõneposti suu-nati, jättis ta sõnumi, seejärel proovis oma leitnanti kätte saada. Partner pidi tema asemel kohtusse minema, kuni ta ise paar päeva isaga tegelemiseks vabaks võttis.

Kolmkümmend viis minutit hiljem sisenesid nad Nuggeti kesklinna. See kohake nägi pisut väsinud välja. Aga ümbritsevad lumised mäed ja hiiglaslikud männid tekitasid temas endiselt aukartust. Kummaline, et kui ta inimestele Texases rääkis, et on pärit Californiast, kujutasid nad kohe ette pilte palmipuudest, lii-vastest randadest ja soojadest Santa Ana tuultest*. Praegu oli sep-tembri lõpp. Kuu aja pärast võis Sierra Nevada mäestiku põhja-osas asuvat Nuggetit juba lörtsi- ja lumesadu tabada.

* Santa Ana tuuled on tugevad ja kuivad allamäge puhuvad tuuled Lõu-na-California rannikualadel.

Rhys sõitis mööda Donneri teed kahepereelamu juurde, kus ta üles oli kasvanud. See ei olnud juba tol ajal midagi erilist ja nägi nüüd veelgi kulunum välja – pisut suurem kui kaks kõrvuti asetsevat ühe toa laiust piklikku hütikest, mille ühel poolel elasid Shepardid ja teisel pool vanaproua Brown. Ent see asus kiviviske kaugusel Union Pacific Railroadi raudteedepoost, kus Shep kuni pensionile jäämiseni iga päev tööl oli käinud. Maja seisis praktiliselt raudteeliipritel. Lapsena ei pannud Rhys pidevat diiselmootorite mürinat ja rongipasunate kõrvulukustavat huilgamist peaaegu täheleegi.

„Oleme kohal, paps.” Rhys väljus autost ja aitas isa kõrvalistmelt välja, pannes esimest korda tähele, kui hapraks vanamees muutunud oli. Ta tundis Shepi luude teravust läbi õhukese teksajaki.

„Ma olen näljane, Rhys.”

See tuli Rhysile ootamatult. Ta ei mäletanud korda, kui ta isa oleks teda kutsunud tema pärisnimega, mis oli ainus järele jäänud jälg tema ema Walesi pärandist. Teised isad kasutasid vahel hüüdnimesid: Jupats, Sõbrake, Semu. Tema oli lihtsalt Poiss. Või kui vanamees oli eriliselt vastikus tujus, „Sa kasutu väike poisinolk”.

„Lähme tuppa ja ma teen sulle midagi süüa.” Rhys keeras ukse nuppu ja naeratas, kui uks õlaga kergelt tõugates lahti läks. Nuggetis ei pannud inimesed endiselt uksi lukku.

Vana ruuduline lahtikäiv sohva, millel Rhys kunagi maganud oli, seisis endiselt elutoa seina ääres. Linoleumpõrand, ajaga ära täkitud ja kulunud, oli puhtaks küüritud ja lõhnas desinfitsoonivahendi järele. Läbi isa magamistoa kööki minnes pani ta tähele, et see koht oli sama hõredalt möbleeritud ja puhas nagu sel hetkel, kui ta kunagi siit lahkus.

Rhys sobras sahvri läbi, leidis hautisekonservi, kontrollis aegumiskuupäeva ja viskas selle siis prügikasti. „Sul tuleb täna supiga leppida, paps.”

Ta haaras pliidi kohalt riulilt malmpoti, leidis ühest sahtlist konserviavaja, soojendas supi üles ja võttis seejärel harjumuspärase liigutusega ülemisest kapist kaks supitaldrikut, mille ta toa nurgas seisvale väiksele laminaatkattega lauale asetetas...